wad. Meele ja südame igatsemised saawad puhastatud ja uendatud; wäsind hing tunneb karastawat kewadest õhku.

Ka wanamoori tuima südant oli tütre surm silmapilgul liigutanud, pisarad — mis ammo laugudelt wõerdunud — tõusiwad temal silma, kui lapsokest süllewõtes ütles: „Waene isata loom, nüüd ei ole sul emagi enam.“

Joobnut wanamees ja poisike Mihkel norisesid wõidu, ja natukese aea pärast oli wanamori kurbtus lõpenud, et nendega seltsis kolmekeerulist unelõnga keerutas. Mina tõstsin laua kuunlaga sängi ette ja istusin järi peale surnowalwajaks. Kaks raholist uinowad, surnut ema tema magawa lapsega olid mino walwusel toas.

Winge tuul kohises õues ja sasis wahete peal katust, et sarikad rägisesid ja toaseinad paukudes naksatasid. Oleks mul midagi tühja kartust südames olnud, kes teab, mis imeliko lugusi sel ööl oleksin wõinud näha saada, kus surno ja magajate wahel aina üksi istusin ja kilkide laulust seltsi leidsin. Aga ei näinud ega kuulnud mina midagi wõeraliko juhtumist, mis wiirastuseks oleks wõinud nimetada. Ei tulnud seie musta kassi, ei waresi, kaarnat ega harakat sängi peale tantsima, waid surno nägu seisis kui naerataw lahke pilt mino ees, sest kõik endised mure, kurwastuse ja tõbe jäljed oli waikne surmaingli oma tiiwaga ärapühkinud, ja üksnes kena

raho-kuju järele jätnud. Surno-kuju tuletab meile meele, et ükskord kaa niisuguseks raholiseks uinujaks saame, kui kehasoe lõpeb ja angund weri soontes tarretab.

Lai hommiko walge oli juba wäljas, kui pererahwas magamast ülesärkas; nüüd wast kuulsid wanamees ja poeg tütre ja õe surma sõnumeid; aga wanamehe raske eilsest wiinast uimane pea ja poisikese waimo-tuimus ei pannud seda asja palju tähele. Wanamoor käskis Mihkli naabri külasse minna puusärgi laudo ja kirstotegijaid otsima, andis weike ankrokese ja wiinaraha, misga Kausta kõrtsist kurwastuse kustutamist pidi toodama.

Enne kui minikule jõudsin, tuli Kangro Jüri senna, kes juba teel poisikese kääst surno-sõnumeid oli saanud. Tema kahetses südamest, et temal eile õhto ilja koco tulles enam wõimalik ei olnud Else wiimist igatsemist täitma tõtata. Mina ei saanud weel Else palumist lapse pärast awaldanud, kui tema juba ise sellepärast ütles: „Mahajäänut lapsokese wõtan endale kaswandikuks, seie ei tohi wäätit jätta. Oleksin tema kadunut ema mõne aasta waremine tundma saanud, kes teab, ehk oleks lugu teisite käinud? — Kergemeeline noorus ja õpetuse puudus saiwad temale kõige õelamaks waenlaseks; aga nüüd on tema Jumala kohtu ees, sellepärast — rahu tema põrmule.“

Mul oli suur rõem auusat kangrut tundma õpida, ja et mino tee õnnelikul juhtumisel tema talust mööda

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1853, lk. 42